

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Balthassaris Alvarez, Societatis Iesv Religiosi

Puente, Luis de la

Coloniae Agrippinae, 1616

Cap. XXXIII. Monita eius circa colloquia de rebus Spiritualibus contra depravatas phrases Illuminatorum, qui tunc temporis surrexerunt

urn:nbn:de:hbz:466:1-42916

RIS
erborum
resalios
orandi,
iter cum
abulensi,
n & pro-
it in re-
icebat.
um ani-
sui opus
an spiri-
liaritatem
affar mi-
cum Pa-
ie si No-
ndorem
ob quem
iesfrad
t.
a Vallis-
is: nun-
uperio-
at tenen-
ose Do-
le scri-
spiritua-
e min-
ia Pro-
vt Pro-
o futu-
a istan-
nittet
ris, n.

ALVAREZ CAP. XXXII. 373
ris, ut tui statim obliuiscerer, quasi qui mortuum ec-
sepelit, nec amplius eius recordatur. Quod si fortè “
nō licebit mihi interessere, hoc dico: qd ad tales nu- “
ptias magna requiratur puritas & sanctitas: hæc “
enim dos est, & supellex, quam dulcis tuus spon- “
sus requirit: quod si defit sanctitas, ne defit saltem “
humilitas; ut verecundia suppleat, quod deest in “
bona conscientia; & cum hac dispositione acce- “
des, ut amphoram non testaceam apponas ad Epi- “
stomium excelsissimi eius amoris diuini, cuius in- “
fluxu tota repleatur. Oret Dominum, ut me totū “
faciat suum, meumq; istuc aduentum dirigat, si ad “
maius eius obsequium id est futurum: alias Sal- “
manticæ manebo; quia non vult ipse, ut eius ani- “
mas præ ipso diligamus. Hoc scripsit P. Balthassar,
& ita mansit Salmanticæ toto suo triennio: licet
in ultimo anno excitata fuerit quædam tempestas
ad ipsius humilitatis & patientiæ probationem:
sed quoniam duravit toto sequenti anno, quo
fuit Villa-Gartia, eam ibi referemus.

CAPUT XXXIII,

MONITA EIVS CIRCA COL-
loquia de rebus Spiritualibus contra de-
pravatas phrases Illuminatorum,
quitunc temporis surre-
xerunt.

I R C hoc tempus, Anno scilicet
1575, orta est hæresis, quæ dicitur Il-
luminatorum in Bætica Prouincia,
cuius phrases modusque loquendi,
perniciosus valde erat in materia re-

Aa 3

rum

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

rum spiritualium quam ob rem puniti fuerunt illi
hæretici Cordubæ à Sancto Inquisitionis Offi-
cio; & tertia Quadragesimæ Dominica eiusdem
annii promulgatum est contra eos, edictum, quo
damnabantur illæ phrases & modi loquendi tan-
quæ aduersantes vero Christi D.N. & Ecclesiæ eius
Spiritui ac Sanctorum. Hac occasione P. Ioannes
Suarius huius Provinciæ Prepositus Provincialis,
cupiens inter nos, qui agunt de mentali ora-
tione, ac de rebus spiritualibus, nullum esse nec
odorem quidem aliquem tam depravati idioma-
tis; constituit, ut P. Balthassar Aluarius, qui adeò
magnum lumen intelligentiamque internarum &
spiritualium rerum habebat, breuem aliquem fa-
ceret tractatum de modo & ratione de eis loquen-
di, iuxta veritatem, & Ecclesiæ spiritum. Et quam-
vis P. noster S. Ignatius ad finem libelli suorum
Exercitiorum posuerit decem admirandas regu-
las, ad sentiendum & loquendum iuxta Ecclesiæ
Catholicæ veritatem: quasi spiritu propheticō
depravatos horum Illuminatōrum aut tenebrio-
num potius loquēdi modos præuidisset, ac proin-
de homines Societatis præuenire voluisset, ut eos
detestarentur ac fugerent: At P. Balthassar eisdem
Regulis alia multa adiecit iuxta specialem horum
temporum necessitatem: fecitq; omnium illarum
tractatum quendam valde perfectum: quē, ut pote
cōplete multa documēta non exigui momēti,
quæ valde dilucidè totā materiā cōpleteūtur, exi-
stimaui ad rem esse, huic historiæ illū inserere, vt
ex eo tanquā in speculo appareat, quā rectè Sāctus
hic vir sentiret, loqueretur, & ageret dñabus spi-
ritualibus; & quā procul abesset ab eo, quod aliqui
postea ei imputarūt, ut suo loco dicemus. Trig.

CV M veritas medium quoddam teneat, er-
rores verò ab eo ad alterum extremum re-
cedant: oportet non solù sentire, sed etiam loqui
collendo, vt ad falsum aliquod extremū accedere
videamur: quā ob ré necesse est nostros admonere
errorum, quos aliqui sunt conati proponere &
in vulgus inducere sub forma idiomatis spiritua-
lis, & titulo Orationis ac Mortificationis. Nā abf-
que hac admonitione, non ita erunt in loquendo
cauti, vt omnino euitent aliquam affriktionem in
loquendo cum illorum verbis & phrasibus, qui re-
ipla male sentiūt. Ad quod vniuersim iuuerit plu-
rimū de Deo eiusq; rebus, & spiritualibus exerci-
tij ita loqui, quemadmodum S. Ecclesia Catho-
lica Romana, eiusq; doctores & Sancti loquuntur,
ad tuendā & propugnandā verā humilē, & synce-
ram rationem agendi de rebus spiritualibus.

S. I.

DE ORATIONE.

IN PRIMIS non ex ageremus, neque adeò ex-
tollamus Orationē Mentalē, vt vocalē silentio
omnino inuoluamus; ne videamur tanquam inutile
ēa præterire; sed potius simul cū mentali eam cō-
mendemus. Et omnino fugiamus modū illū, quo
aliqui loquuntur de Orantibus vocaliter, quasi cū
quodā contēptu significetur, eos non habere spiri-
tū. Quare attēdamus, vt cū Orationē mentalē cō-
mēdamus, id fiat terminis cōmuniib. & visitatiſ mo-
rē SS. téperātes exaggerationes, nec confricantes

Aa 4

ser-

376 VITAE R. P. BALTHASSARIS
sermones nostros cum illis, qui nunc exsurrexerunt; nec insinuantes, non posse homines absque mentali oratione vitam ducere, aut in gratia perfuerare; neque solam hanc orandi rationem sufficere, ad faciendum aliquem hominem perfectum.

ADDENDVM deinde; Orationem Mentalem non excludere res illas exteriores, quae virtutem promouent: qualia sunt opera charitatis, ieiunia, &c. sed eis potius tanquam fructu suo valde proprio iuuari; & ex bono ac feruenti aut remisso eorum vsu deprehendi veram esse orationem; aut sub eius specie latere fraudem.

TERTIO, ad hoc Exercitium nominatim valde conducere pias imagines, verba Dei, canticos, & sanctorum librorum lectionem: quam, quod valde sit necessaria, oportet omnibus, qui de hoc Exercitio agunt, commendare; vnicuique tamen iuxta propriam capacitatem. Simplicibus enim, & qui non cogitant alios docere, sufficit lectio aliquorum librorum piorum, & vulgarium; quantum sc. ad illorum directionem & pierate promouendam cum consilio prudentis Confessarij satis esse videatur; magis autem eruditis, & quibus ex officio incumbit animas docere ac gubernare, magis necessaria est lectio Sanctorum ac Doctorum antiquorum, qui in huiusmodi Exercitijs a Deo fuerunt illustrati: sine qua lectione non posset quis sufficienter esse instructus, ad officium tanti momenti recte praestandum. Et quamuis experientia sapientia suppletat defectum lectionis; at sola non sufficit, si lectio omnino desideretur; sicut neque haec sufficeret, si experientia decesset. Et quoniam utraque est valde necessaria: utrunque oportet valde commendare,

QVAR

Quarto, cautè agendum esse in persuadendo prolixis orationibus, & nominatim in consti-
tuendo limite, ac termino duarum aut plurium
horarum; aut cum promissione, quod habituri,
nisi percepturi sint magnas consolationes: cùm
hic non sit præcipuus Orationis finis; sed ipsum
Deum querere, ei que placere; morumque refor-
mationem per tale medium obtainere. Nec tamen
occultanda illis est doctrinæ Catholicæ veritas,
qua est ipsius Christi D.N. eiusque Sanctorum in-
stitutioni conformis; cùm scilicet non propterea
necessariæ occupationes studij, Obedientiæ, aut
Charitatis impediuntur, aut sanitas non læditur,
præstare, orationem producere, ei que quantum
feri poterit incumbere. Oportet semper orare, ait Lue. 18. 1.
Christus Dominus noster, & , sine intermissione q-
uale, Apostolus. Et secundum hanc doctrinam
Sancti disposuerunt vicam suam. Neque est illis
occultanda veritas promissionis Dei in Scriptu-
ra sua sacra, de gaudijs scilicet, & solatijs, qua
Deus animabus largitur; & experiri solent, qui
verè, & cum humilitate Deum querunt, & in fa-
miliari cum eo communicatione perseverant.

Quinto declarandum est, vniuersim loquendo, Orationem non esse tantum pro perfectis; sed etiam pro imperfectioribus: nec arrogantiæ tri-
buendum, quod imperfecti aliquid tribuat Ora-
tioni, & Meditationi, iuxta cuiusque statum: licet
ad contemplationem, qua ultimus est Orationis
terminus, soli perfecti, & qui mundo sunt corde,
perueniant.

Sexto. In tradenda doctrina de Oratione,
talem discretionem esse adhibendam, ut habeatur

tur ratio naturalis talenti, & constitutionis, &
status eorum, qui docentur, & aliarum eorum cir-
Lib. 6. Mor. cumstantiarum. Nam (vt S. Gregorius docet) qui-
dam sunt à natura inquieti, & quasi inhabiles, &
inepti ad quietem, quam Oratio mentalis requi-
rit. Et tales non debent statim huiusmodi Oratio-
ni se tradere; sed actionibus virtutum, vocali O-
rationi, alijsque deuotionibus, ita vt sensim na-
turam suam flectant, seque disponant; vt liceat
postea ad mentalem ipsam Orationem accede-
re. Alij sunt naturā suā apti ad hoc Exercitium:
& hi possunt se in eo occupare. in quibus tamen
attendenda etiam est Statuum differentia. Nam
valdē occupati actionibus exterioribus, ad quas
omnino tenentur: aut non possunt Orationi mé-
tali vacare, aut certè interpolatè, & breui tem-
poris spacio: ac propterea id solum eis est tri-
buendum, quod ferre commodè possunt; &
quod eos iuuet, vt in virtute conseruentur, suis-
que obligationibus satisfaciant: & idem dicen-
dum est de modo & arguento Orationis illis
assignando. Sunt enim quidam naturā suā adeò
parum apti, vt non possint assurgere ad excelsas
valdē considerationes; & alijs, apud quos maio-
rem vim habent considerationes de amore, &
alijs de timore: & in ytrisque attendendum est,
vt eo modo deducantur, quo magis proficere
possint: dando operam, vt vniuersim doceantur
dirigere suas meditationes ad vitæ & morum re-
formationem: nec eo solo contenti sint, quod
modum discant de rebus spiritualibus cogitan-
di; sed simul studeant scire viam, spiritum, &
cōscientiæ puritatem adipiscendi per huiusmodi

rerum

terū meditationem: Excitando se ipsos ad magis
quoridiè proficiendum per ipsius Dei gratiam,
instructionem Orationis, eiusque lumen; ut suis
superioribus magis obedientes sint; iniurarum
ac defectuum proximorum magis tolerātes; cha-
ritatem in suos & Extraneos magis exercentes;
& abiectarum; refrānentes propensionem, ac de-
sideria altiùs ascendendi, & plus apud homines
valendi; vincentes tristitiam, quōd se videant
apud alios, quasi in obliuione esse, nec tāti ab eis
fieri, atque cuperent; magis frangant propriam
voluntatem, ac desideria obtinendi, quidquid
appetunt, & statim quidem atque illud vellent,
nam alioquin turbantur, & in verba incomposi-
ta erumpunt, nisi pro voto eis eueniat. Hoc mo-
ritum est valdē necessarium: eò quod sint multi,
qui sub prætextu prolixioris occupationis in co-
gitandis vijs internis, negligunt, aut certè mi-
nus, quām par esset, contendunt proficere, & re-
formare se ipsos: quæ est deceptio, & illusio
manifesta. Ex quo prouenit, ut post multos an-
nos Orationis sint quasi in initio emendationis
vitæ. Et magis adhuc cæcitas hæc se prodit,
quia etiam sic decepti, quieti viuunt, & paca-
ti, nec internis stimulis vrgentur, sed sibi
ipsis quasi blandiuntur: cum tamen id alijs of-
fendicō sit; cedatq; in detrimentum eorum,
qui, ex ignorantia, cū illis, quasi cum viris spi-
ritualibus agunt, quos existimant, rectā in vijs ac
rebus suis progredi.

CVM quis alteri aperit, quæ in oratione sensit,
non

non solum non errat, si secretum ab illo exigat
sed potius necesse est illud seruari: nisi cum ijs
personis agatur, quæ adiuuare, ac dirigere ipsum
possint; aut cum Superioribus, quibus, ratione
Officij, debet eius conscientia esse aperta, nihil
eis occultando, quod alijcuius sit momenti; aut
quando ob aliquam aliam causam expedire iudi-
catur, vt aliquid tale, ad maius Dei obsequium,
manifestetur.

ADVERTENDVM etiam, quò Dæmon magis
horret Orationis Exercitium, eò cum majori té-
tationum numero, & grauitate ad orantes acce-
dere, milleque figuræ & colores induere, vt nos
ab ea retrahat: persuadens sibi, si ab oratione-
cedamus, etiam à recta vita recedere. Quare nos
deseri debet huiusmodi Exercitium, nec super-
stitionis iudicari. Sed tradendus est tamen mo-
dus, quo debeat se gerere, qui orat, cùm tales ad-
sunt tentationes: ita vt non deferens Exercitia
sua, Victor contra easdem euadat; & ita se ad has
tribulationes ferendas præparet, ac præmuniat,
vt non intelligat promitti sibi sensibiles Dæmo-
num apparitiones; quamvis neque negetur, quòd
soleat interdum Dominus noster illas permittere
in bonum, & utilitatem suorum Electorum; &
simul auxilia, & interiorum lucem dare
ad eas tolerandas, & vin-
cendas,

S. II.

*De sensis Spiritualibus, & quaratio-
ne Deus animabus se commu-
nicet.*

PRIMVM, tanquam res certa statuendam
est, Deum communicare, & ostendere se a-
nimabus in hac vītā: non quidem per visio-
nem claram, iuxta ordinariam legem; sed per fi-
dem & gratiam, eiusque effectus: quod si alicui
concessum est Deum ipsum in hac vita videre; id
fuisse ex priuilegio singulari, quod non est alijs
attribuetidum, nisi quos Scriptura sacra, aut San-
cti insinuant.

DE INDE, hanc Dei communicationem eiul-
que præsentiam non consistere præcipue, & es-
sentialiter in rebus sensibilibus: quamuis ex in-
terna Dei communicatione, huiusmodi sensibi-
les effectus, consolationes, alijque boni motus,
& impulsus sequi soleant: vt propterea huiusmo-
disensibiles sensus, & motus non debeant quasi
essent Dæmonis illusiones vniuersim contemni:
illa enim esset insignis cæcitas, ac deceptio: sed
benè sunt attendendi, ac prudenter examinandi
iuxta Doctorum & Expertorum virorum consi-
lium; & Regulas, quas Sancti de Spiritibus discer-
nendis tradiderunt.

TERTIO, quamuis huiusmodi sensibiles con-
solationes, & solatia, Dei sint: non tamen in eis
consistit sanctitas; nec tamen ea desiderare san-
ctitati aduersatur: ita tamen, vt non in eis tan-
quam in fine sistatur; sed apperantur quatenus ad
benè

382 VITAE R. P. BALTHASSARIS
benè operandum, & alacriter ad perfectionem
tendendum disponunt: nec eadem solatia sensibili-
lia, certa sunt indicia gratiæ præsentis; nec eisdem
carere, signum absentis. Quamuis Sancti sæpe
soleant eadem ea pônere tanquam gratiæ Dei quæ
præsentia in anima indicia, & conjecturas. in
hac enim vita nulla possunt esse (viâ ordina-
riâ) certa gratiæ signa: licet sæpe sint conie-
cturæ.

QVARTO: de huiusmodi spiritualibus sensis
loquendum est communibus, & visitatis Sancto-
rum verbis, nec cum magna exaggeratione; nec
finae cautela, ad ea accedendum: nam multi gra-
via detimenta sunt passi, quod multum illis fide-
rint. Huiusmodi ergo res accipiendæ sunt, tan-
quam minus principales, & solum, ut ex eis e-
mendatio vita sequatur: & nominatim humilitas
& patientia erga proximos, ac desideria ex inti-
mo corde ferendi contemptus & opprobria ab
hominibus.

QVINTO: quod animæ gubernatio, & direc-
tio non beat esse præcipue ab huiusmodi mo-
tibus, ac sensis; sed à doctrina Ecclesiæ: & ni-
hilominus certum est Spiritum sanctum corda
mouere, ac docere: cuius motus nunquam est
bonis moribus contrarius, nec Ecclesiæ sensui,
ac doctrinæ: nunquam tamen habendus est talis
motus tanquam regula infallibilis, quod sit à
Deo id, quod huiusmodi sensus proponit, dum
impellit ad aliquid faciendum, aut reijcien-
dum; & multò minùs velle quis debet, alios
per huiusmodi sensum, tanquam per certam re-
gulam dirigere, nisi prius bene examinetur, &
cum

ionem
ensibi
risdem
i s̄pē
deiquis
s. in
dina-
onie-

um alijs, vt prædictum est, conferatur, & con-
sideretur.

SEXTO: quoad fieri poterit danda est opera,
et internorum sensuum exteriora signa præbe-
mur, corporis scilicet motibus, & gestibus: nam
ordinariè motus, qui à Deo est, trahit ad inte-
gra: licet non aduersetur ei, quod se interdum
indicijs externis prodat: quòd si tamen talia ex-
traordinaria essent, ac frequen-
tia: censenda essent suspecta, ac proinde rejici-
enda, nullo modo ea optando, & potius à Deo
unquam magnum beneficium petendum, ne nos
pertales deducat vias; sed per planam, tritamque
fidelium.

¶. III.

*De Mortificatione Ecclesiastica,
& vera.*

PRIMVM explicetur: veram mortificatio-
nem, quam Sancti docent, non in eo consi-
stere, vt caro ipsa eneruetur, aut mactetur;
nec in magnis doloribus sustinendis, nec in eo,
quòd sensus suis operationibus ita destituantur,
vt exercere eas non valeant; nec in eo, vt nativus
alias color pereat, & pallor contrahatur; nec in
alijs similibus rebus: Sed præcipue consistit in
subiectando Deo, & moderando cor nostrum, ac
voluntatem, & animi perturbationes spiritum op-
pugnantes: in compescenda scilicet, ac moderanda
ira, vt patientes simus, vt iniurias toleremus, ca-
lamitates, & aduersos in rebus temporalib. enen-
tus: quales sunt paupertas, ægritudo, mors filio-
rum

rum, consanguineorum, & amicorum; in portatis & ferendis oneribus, & imperfectionibus aliorum; imò in ferendo nosipos, nostrasq; imperfectiones; quas cupimus, sed non possumus exuere, & emendare ita cito, atque vollemus; & idem est de aliorum moribus, qui sunt nostris contrarij, quales sunt sçpè inter parentes, & filios, & ipsos coninges, inter vicinos & aduenas; inter famulos, & Dominos, Superiores, & subditos; Confessarios & pœnitentes; ac denique in tolerandis omnibus, in omni tempore, in omni occasione, quæ quacunque ratione grauia nobis, & molesta videantur: similiter in moderando nimio honoris appetitu, ferendo patienter contemptu; imò excitando nos ad ea desideranda; & gaudendum, cùm adsunt; & idem est de reliquis passionibus, qualia sunt inordinata deliciarum desideria; aut quæ agenda sunt, vt iuxta nostra confilia, & palatum fiant: ac denique consistit in continua quadam virtutum exercitatione: studendo cum Domini nostri auxilio dominati nostris passionibus; & habitus consequi, quibus facile & hilariter faciamus, quod intelligemus illius esse voluntatis, nostrâ abnegatâ; ac deuictis omnibus propensionibus diuinæ voluntati repugnantibus. Sic enim Sancti intellexerunt, & opere ipso exercuerunt propriam abnegationem, quâ Christus Dominus noster prædicauit: & hoc ipsum est, amplecti & tollere crucem nostram, & Christum sequi, quemadmodum Sancti declararunt.

DEINDE, significetur: non omnino tolli aut euelli passiones, sed moderari tantum; ita ut non perue-

erueriatur in hac vita ad eum statum & tranquillitatem, vt nulla vñquam carnis rebellio sentiatur, aut passiones non aliquando exurgant, & membra oppugnent: (non loquimur de priuatis & singularibus priuilegijs) quare necessarium esse, peccandi occasions evitare. Et hoc nomine cum fœminis agendum est semper cautè, grauiter, ac breviter, &c. quemadmodum optimè docet prima & secunda regula sacerdotum nostræ Societatis. Est enim stultitiae genus, sub prætextu mortificationis, aliquem fingere se securum in blandis colloquijs, & conuersationibus cum illis, & multò adhuc magis, si ad tactus veniatur à puritate alienos.

TERTIO: benè explicetur in eundem finem (quem mortificatione intendimus) præter victoriæ internam, de qua diximus (quæ præcipua est huius negotij pars) plurimum cōferre etiam corporis castigationem per externas poenitentias: quæ propterea valdè sunt necessariæ, quales sunt ieiunia, vigilæ, disciplinæ, cilicia, asper, & horridus vestitus, non dormire in molli lecto, non vi linteis ad carnem; & alia huiusmodi, quæ (vt diximus) multum conferunt ad corpus spiritui subiiciendum: & ad satisfaciendum Deo propter culpas proprias, & aliorum, & ob alios bonos & sanctos fines. Est tamen aduertendū, quod quemadmodum non eadem sunt omnium hominum vires, nec idem status, aut similes occupationes: ita non possunt omnes eisdem poenitentiæ generibus uti: eo quod hæc sint corporis debilitati accommodanda; & studendum, vt status, & occupatio cuiusq; eas adhibere, & ferre possint. Quare ex hac hominum diversitate oriri posset, vt

Bb

poenit-

pœnitentia, quæ alicui esset modica, alteri esset nimia; & contra: ac propterea in huiusmodi pœnitentijs sumendis ordo meritò magnaque discretio est adhibenda. De qua re vniuersum loquendo, hoc solum dici posse videtur: quod personis Religiosis, in statu perfectionis ab Ecclesia approbato constitutis, sufficere debet pœnitentia eiusdem Instituti; & quam Superioris illis permittunt: dando interim operam, vt in eis excellant, & progrediantur, quantum ratio viuendi, & occupationes ferent: accipiendo interim, tanquam aliquam pœnitentia partem, & non paruam aliquam mortificationem, quod sit contentus recepto communitatis vſu in Habitū, Ci-
bo, & Somno: ita vt neque exemptiones, neque singularitates, in delicijs, & locis, seu dignitatibus quærat (nisi manifesta esset necessitas;) & in omnibus se ipsum subijciat præscripto ipsum gubernantis. Sæculares personas (in genere loquendo) expedit allicere, & exstimulare ad exterioram mortificationem, & pœnitentiam: plus tamen ad interiorem, & ad abnegationem propriarum voluntatum, quæ Dei voluntati, eiusque ac Ecclesiæ legibus aduersantur: nam vſus, & consuetudo peccandi magna est, ac libera; castigandi verò se, & aliquid patienti, & abnegandi se propter Deum, etiam in rebus licitis, est quasi nulla: eò quod per multos annos, multisque vijs ad res prohibitas se extenderit. Nihilominus certum est, cuius hominum generi, & præcipue viam spiritus aggredi volentibus, expedire, (nisi errandi periculo exponi velint) gubernari in suis pœnitentijs, (quemadmodum in Oratione)

erit esse
odipœ-
que dis-
rsim lo-
od per-
Ecclesia
eniten-
res illis
eis ex-
viuen-
terim,
& non
sit con-
tu, Ci-
neque
nitati-
) & in
ipsum
ere lo-
ad ex-
: plus
n pro-
usque
, &
casti-
gandi
qua-
usque
omi-
præ-
dire,
nari
tio-
ne)

consilio Doctorum & expertorum virorum, qui nouerint limites præscribere, intra quos se habeant continere, iuxta suas necessitates, vires corporis, & spiritus, & dispositionem, aut indistinctionem internam.

DENIQUE proponendum, quod externa intentiæ, & misericordia opera utilia sint, & verendum etiam obligatoria: ac propterea tam talia debent valde commendari: supponendo tamen, non debere ullo modo sub præexcircumbendi Orationi prætermitti, quando vel caritas ea exigit, vel præscribit obedientia.

§. IV.

De Obedientia.

PRIMUM, haec debetur præcipue Dei præceptis, & Ecclesiæ; & ijs personis, quibus quisque iuxta leges, & statum, in quo versatur, debet subiectionem: quales sunt Prælati Ecclesiastici, & sæculares, parentes, viri & similes: quæ Obedientia & obligationes, quibus omnes in suis statibus obstringuntur, præferri debent constitutis Orationis temporibus, præcipue prolixioribus.

DEINDE, esse valde utile, & in sancta Ecclesia uniuersim usitatum, & ut tale approbatum, vt alij ab alijs Sapientioribus magisque expertis gubernentur, & dirigantur: obstringere autem se voto huiusmodi gubernationi, existentes extra statum Religiosum, eti aliquando rectè fieri possit: Ordinariè

Bb 2

tamen

tamen id fieri non debere: nisi magna ac diligentia maturitate, & consilio præmisso. Nec tamen hoc est, quod sancti Officij Decretum damnat; sed aliud quid ab hoc diuersum, quod multis malis aditum præberet; affectum, inquam, inordiaatum quorundam hominum deceptorum, qui, ut liberius tutiusque dominari possint facultatis, & ipsis personis pœnitentibus, eis suadent, aut etiam cogunt, ut statim, atque ipsis contentur, voto quodam se obstringant, nihil se facturos magni aut parui, etiam ad quod diuino præcepto tenentur, nisi ex ipsorum præscripto, & Obedientia. Quamobrem necesse omnino est, nostris explicari, quanti sit momenti decima quinta regula Sacerdotum, de non admittenda Obedientia pœnitentium: licet ea regula facta sit ob alios sanctos, & iustos fines, valde distinctos ab ijs, quibus sanctum Officium fuit inductum ad tale suum decretum constituendum, & promulgandum.

V.

De Confessione, & Communione.

PRIMVM, benè obseruandum, vt quando generalis confessio in casu necessitatis suadetur, id fiat, diligenter attendendo, ne cogatur pœnitens huic vel illi Confessario eam facere; & multò minus sibi ipsis: licet meritò debeat commendari, ut viro alicui docto, & magna experientia fiat. Sed simul declaretur, in quibus casibus tantum esset utilis: & in his liberum relinquitur omnibus, sequi suam deuotionem in eius insti-

iligenzi
en hoc
; sed a-
s malis
iaatum
, vt li-
cultati-
uident,
s confi-
nil se fa-
diuino
ipto, &
est, no-
quinta
Obedie-
ob alios
s ab ijs,
ad tale
ulgan-

situenda, aut pr̄termittenda; huic vel illi Cō-
fario facienda; & in quibus sit omnino neces-
sum eā facere: & in talibus vrgeat omnino, &
usque vlo scrupulo, ut eam faciant, cum illa
men cautela, ac discretione, quam diximus.
Declaretur item, interdum posse esse magis per-
tiosam, quām vtilem talem Confessionem ho-
mi, verbi gratia, scrupuloſo, & qui iam ſemel
uſepiuſ p̄missis cum debita diligentia p̄r-
attendis, iudicio prudentis Confessarij eam fe-
ueret.

D E I N D E valde attendendum, quomodo
qui conſitentur, persuadeatur, vt Noſtris
conſiteantur. Maximē verò, ne hoc illis signiſ-
cetur: quod non recte facient, ſi alijs conſitean-
tur; item noſter Confessorius ſit facilis ad per-
mittendum, vt eius poenitens liberè alteri con-
ſiteatur: quod ſi ille, ipſo non monito, alium
accederet: oſtendat noſter, id ſibi placere; &
ita in hoc habeat longanimitatem, & cordis la-
titudinem, etiamſi prudenter iudicaret, huius-
modi mutationem ex aliqua poenitentis imbe-
cillitate ortam eſſe: & ne facilitas hæc poenitentib-
us annuendi, vt alteri conſiteantur, ſit illiſ noua: videant ſanctum Concilium Tridenti-
num ſeff. 25. cap. 10. & regulam vigefinam noſtro-
rum Sacerdotum. Et fortè hæc ipſa eſt cauſa,
cur Tridentinum Concilium ſtatuerit, vt etiam
Religioſis libertas hæc daretur, alijs conſen-
di aliquoties in anno, quām ordinarijs Confef-
ſarijs.

T E R T I O, danda opera eſt, vt nimius poenitentium
ad ſuos Confessarios affectus impedia-
tur,

Bb 3 tur,

tur, & è contra: quod si non sufficeret, curandum esset prudenter, ut Confessarius mutaretur, attenta semper personarum qualitate, cæterisque circumstantijs, quemadmodum Regula decimateria monet.

QUARTO, ne Confessarius in eo sit nimius, ut pœnitentes omnia, ipsius iudicio & gubernatione faciant; multoque amplius subterfugiat immiscere se ipsorum rerum mutationibus: sed permitrat potius, ipsos res suas gubernare: nec velit, illorum Eleemosynas, ipsius manu distribui multoque minus, si qua esset suspicio, quod earum aliquas in proprios usus conuerteret.

QVINTO, diligenter aduertant, quibus frequentior communio concedatur: quemadmodum à Patre nostro Generali nominauit est nobis commendatum: Studendo scilicet moderari nimium communicandi affectum; & vt hæc phrasis: *esuries Domini*, diligenter perpendatur, præcipue si de sensibili fame intelligatur: quamuis negandum non sit, affectum amoris sanctum hoc desiderium adferre, quod famæ appellari potest: quod & rectum est; & causa communionis, quando & sicut oportet: non verò inordinate, aut saepius in die: nam talis est illusio.

SXO: ut in sacra Communione omnes superstitione cæmoniæ evitentur. quales essent plures simul formas accipere, aut unicam, cum hac aut illa figura; talis, aut talis quadratatis, præter id, quod est in communi usu; & claudere osculos, quando sanctissimum Sacramentum sumitur; aut in sacro Missæ eleuatur, aut similes aliae.

SEP

SEPTIMO: vt phrasis illa modusq; loquendi
utirpentur, quibus aliquæ vti solent: communica-
ti hodiè pro me, quia ego non possum; alio die
ego pro te communicabo; offeras pro me hanc
communionem, &c. nam ex huiusmodi loquendi
modo colligere liceret. tales communicantes ita
sentire, & existimare, vt quisque pro altero satis-
faciat, etiam in communione, quæ fit ex obliga-
tione; & eos quoad hoc non discernere inter
communionem, & sacrificium Missæ: & idem in-
telligitur de Missæ audizione, si dicatur: audi nūc
pro me Sacrum, ego alio die pro te audiam: nam
nūc posset dicere: confite te hodie pro me; & e-
go alio die pro te confitebor. Non tamen pro-
pterea impedimus, quo minus alter possit alteri
applicare operum suorum satisfactionem, & im-
petrationem.

S. VI.

*De Matrimonio, Castitate, ac Re-
ligionibus.*

PRIMVM, vt moneantur, ne votum Casti-
tatis fœminis consulatur, nec ordinariè ap-
probetur absque magna cautela, & consi-
deratione: & multò magis attendatur, ne votum
non nubendi in sèculo mausuris consulatur. Vi-
deant nostri Confessarij Regulam vigesimam ter-
tiam Sacerdotū, & ita nostri de Castitate loquan-
tur, vt non possit ex eorum verbis accipi occasio
cogitandi, aut dicendi, reprobari à nobis tāquam
malum coniugium.

Deinde, ne cōsulatur, nec ordinariè apphetur,

Bb 4

vt fos-

vt foeminæ habitum induant Beatarum , quem tota vita gestent, non suscepto statu Religioso. Perpendatur quoq; valdè vigesima quinta Regula Confessorum, quæ prohibet , genus aliquod vestimenti, aut particularis coloris alicui pœnitenti præscribi. Multoq; magis caueant, ne se ingerant in constitnendo ordine, & gubernatione familie minutim , & in rebus particularibus, vt superius etiam monimus ; & similiter foeminae statuentibus castè viuere , & ad aliquam præsidentibus Religionem , ad quam aptæ esse videantur, ne talia desideria illis dissuadeantur: inducto, verbi gratia , ad habitum Beatarum induendum ; aut ad manendum in sœculo sine illo; nisi forte rarissimè alicui foeminæ, attenta eius ætate, securitate , & particularibus alijs circumstantijs.

T E R T I O : vt nostri de alijs Religionibus, eorumque Exercitijs , & vita ; & maximè de earum Institutis benè semper loquantur , & præcipue nunquam de Religionibus foeminarū ita loquuntur, vt velint alias virgines à tali Instituto amplectendo auertere, aut terrere.

Q U A R T O : vt de ipsa nostra Religione vniuersim , ac de rebus nostris , & nominatim de nobis ipsis: verè & humiliter sentiamus: parum & raro intus aut extra domum de eis loquamur ; multò vero minùs eas exaggeremus, & extollamus, quasi nostram Religionem alijs; aut nos ipsos alijs religiosis præferamus. Et inter agendum cum secularib. adhuc amplius decet nos cōtinere: ita vt nullo indicio possint occasionē sumere cogitādi, quod velimus nobis quasi viā spiritus attribuere, & alijs

et alijs præpere ipsam sanctitatē, eiusq; directio-
nē & Magisteriū. Eandem curā adhibere oportet
in loquendo de his rebus: de ingenij scil. homi-
num Societatis, de exacta ratione studiorum, de
multis Subiectis, quæ illam ingrediuntur, & eo-
rum dotibus & facultatibus, de insignibus Con-
fessionatoribus, de magna ad nos confluentium fre-
quentia, de Prælatis ac Dominis nobis addictis;
de acceptance bonoqué loco, quem etiam apud
plēbem habemus; de fructu, quem nostri faciunt
in indijs Orientis & Occidentis &c.

HAEC sunt monita prudentis huius Magistri
ad homines huius Societatis, quæ pro tempore,
quo illa tradidit, valde fuerunt oportuna, & om-
nibus sunt semper magni momenti.

CAPVT XXXIV.

QVO ZELO LITERIS SVIS AB-
sentes iuuabat, & quantam prudentiam
& efficacitatem in eis ostendebat,
subiiciuntur aliqua exempla
valde spiritua-
lia.

VAMVIS P. Balthasar valde
effet notus in Castillia, in qua
plurimos habebat filios spiri-
tuales, variasque personas, quæ
res suas libenter illi communica-
bant: non tamen charitatem
ac Zelum suum angustabat ad

Bb 5

proxi-